

KEMÉNY GABI
Takács Dani
Esete az
UNIVERZUMMAL

MÓRA

KEMÉNY GABI

TAKÁCS DANI
ESETE AZ
UNIVERZUMMAL

Szepesi Gergely
illusztrációival

MÓRA

- Vannak, akik nem arra születtek, hogy élvezzék az iskolát.

Dani nagyot sóhajtott. Időnként untatták barátja bölcsességei. Most viszont egyet kellett értenie vele. Ha valaki, hát ő aztán tudta, miről beszél Axel.

- Pontosan. Neked tényleg nem kell magyaráznom - vágta rá Axel jókedvűen, és beszippantotta a szája sarkában fityegő giliszta farkát. Vagy fejét. A gilisztáknál nehéz eldönteni az ilyesmit.

Jó, ha van az embernek barátja, gondolta Dani. De az is jó, ha az illető nem olvas állandóan az ember gondolataiban.

- Pedig ez a helyzet. Nyitott könyv számomra, ami a fejedben zajlik. - Axel elégedetten kuncogott. Közben négy apró lábát széttárva, jóllakottan lebegett akváriumában vizében.

- Tényleg?!... - Danit bosszantotta barátja nagyképűsége.

Amúgy sem ez volt a kedvenc reggele. Egykedvűen kavargatta a müzlijét, és bámulta a tejben úszkáló eperdarabkákat. Még két hét, gondolta. Két hosszú, meg nem értettséggel teli, keserves hét az iskolában. Aztán végre beköszönt a megváltást hozó nyári szünet.

Az elmúlt négy évben élete nagy részét a kopott, töltöttkáposzta-szagú épületben töltötte. A sulis falai túl szűknek bizonyultak a benne zsibongó rengeteg gyerek ki-

robbanó energiájának és tengernyi cuc-
cának befogadására. Mégis elég tágas volt
ahhoz, hogy Dani ottléte senkinek se tűn-
jön fel. Épp az előző nap az osztályfőnöke
meglepetten nézett rá a szemüvege felett,
afelől érdeklődve, hogy mit keres az osztá-
lyában. Mire Ancsa, a padtársa, készsége-
sen rávágta, hogy a Piri néninek ne tessék
aggódni, semmi tévedés nincsen, a Dani
már tavaly óta ide jár. A fiú zavartan bá-
mult a lányra. Ancsával az első osztály
legelső napjától kezdve osztoztak ugyan-
azon a padon – azaz négy éve.

Be kellett látnia, hogy az egész iskolá-
ban egyetlen ember figyelt fel rá. Pechjére
ez a valaki Szekrényessy Péter, a torna-
tanár volt. Fél éve vette át Daniék osz-
tályát, és eltökélte, hogy embert farag

a vékony, szemüveges fiúból. Délutánonként különórákat tartott neki. Péter bá minden alkalommal elmondta, hogy nem kell elkeseredni, ő is ilyen kis nyápic volt ennyi idősen. Dani rosszkedvűen mozgatta meg az előző napi kislabdahajítás-tól sajgó vállát.

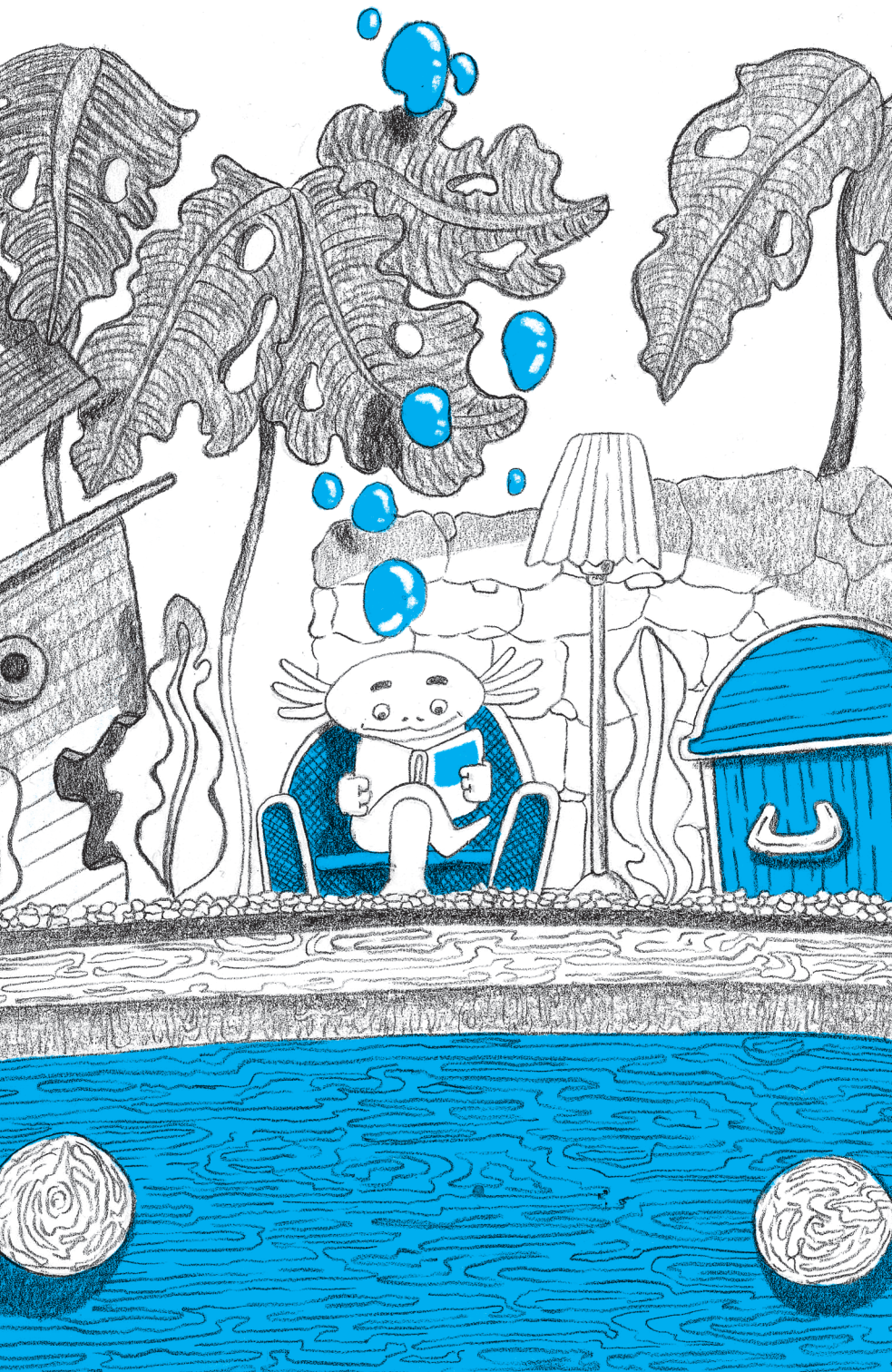
Borús gondolataiból Axel szokatlanul nyugtalan hangja rángatta ki.

– Aggódom érted, Dani... – A sötét szem-pár kérdően nézett rá. – Valóban nevezhető aggasztónak a bolygónk helyzete. De túlzásnak érzem azt, hogy „Hát, érkezett a végső vész! / Ez bolygónk hullámsírja lesz!”. Dagályos. Plusz nem vall rád a rím-faragás. Beteg vagy talán?

Dani csodálkozva nézett a barátjára. Amikor ő megszületett, Axel, az axolotl

már majdnem tíz éve élt a szüleivel. A pár napos kisfiú érdeklődését hamar magára vonta az akváriumban lebegő, halvány rózsaszín lény. Megnyugodott a közelében. A különös kapcsolat kettejük között Dani szüleinek is feltűnt. Még a kiságyát is az akvárium mellé állították, hogy mindig láthassák egymást. A fiúnak babakora óta minden napja két esti mesével zárult. Egyet anya vagy apa mondott el neki, egy másikat pedig Axel. Dani hároméves lehetett, amikor megértette, hogy a szülei nem hallják a barátját. Később arra is rájött, hogy ő az egyetlen, aki a gondolatain keresztül beszélni tud a kis axolotllal.

Ezúttal mégsem talált más magyarázatot, mint hogy Axel valaki másnak a gondolatait hallotta. Ami lehetetlen, mert

egyedül voltak az egész házban. Anya és apa már elindultak munkába. Mi történhetett? Jeges rémület fogta el, amikor hirtelen összeállt a kép. Hiszen Axel hamarosan húszéves lesz, ami egy axolotl esetében igen magas kor! Dani összefacsarodó szívvel gondolt arra, hogy barátja megöregedett, és kezdi elveszíteni a józan eszét, képzelődik. Hamarosan, talán már ma este búcsúznia kell tőle. Nehéz, forró könnyek futották el a szemét.

- Öreg ám az apád füle! Meg szőrös is, ha már itt tartunk. - Axel felháborodva kapálózott a vízben. - Eszem ágában sincs feldobni a pacskert. Sem ma, sem mostanában. Szóval nyugodtan abba hagyhatod a bőgést!

Dani szerette volna jól magához ölelni a kis állatot, de – Axel megkönnyebbülésére, aki nem bírta az érzelgős jeleneteket – megszólalt a csengő. Dani az ajtóhoz futott. Ott megtorpant, mert eszébe jutott, hogy a szülei a lelkére kötötték, soha senkinek ne nyisson ajtót, ha ők nincsenek otthon. Ezért inkább kikiabált:

– Ha a szüleimet keresi...

– Ne fáradj, kölyök! – szólalt meg egy kellemetlen, reszelős hang az ajtón túlról. – Tudom, hogy nincsenek itthon a füleid... ööö... a *szüleid*. Egyébként meg nem is őket keresem. Neked hoztam titkos küldeményt a Bolygóközi Végső Vészt Megelőző Bizottságtól. Személyesen az ellöktől, akarom mondani, az *elnöktől*. Szóval jobb, ha

gyorsan átveszed. A BVVMB-vel nem szoktak padkázni. Ööö... *packázni*. Azt hiszem, frissíteni kell az ordítóprogramomat... izé, *fordítóprogramomat*.

Dani agyában száguldoztak a gondolatok. Jól jött volna, ha Axel most mond valami nagyon okosat. Mielőtt azonban az akváriumhoz szaladhatott volna barátja tanácsáért, motoszkálást hallott a zár környékén. Rémulten látta, hogy a bejárati ajtó magától kinyílik.

- Na, ezzel megvolnánk - szólalt meg elégedetten a különös hang.

Csakhogy a nyitott ajtóban Dani nem látott senkit.

- Itt fagyok... azaz *vagyok*... lent - tette hozzá bosszúsan az illető Dani térdének

magasságában. – Bocs, de nem röpködhetek összevissza. Még felfigyelnének a szuszékok... vagyis a *szomszédok*.

Dani a hang gazdáját keresve lenézett. A lábtörlőn egy hosszú fülű, csupaszőr, csupaszem kiskutyát pillantott meg. Ami azt illeti, nagyon helyes kis jószág volt. Dani legszívesebben megsimogatta volna, csak az tartotta vissza, hogy a lény tényleg csupaszem volt: a pofázmányán itt-ott elszórva nyolc szem pislogott. Az igazat megvallva, még ez is nagyon jól állt neki. Farkát csóválva Dani lába elé tolt egy vörös kőből faragott tárgyat. Elsőre velős csontnak látszott. Olyan tíz centi hosszú henger volt, és a közepén át lehetett nézni.